

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ולבירור יוחסין

כספים שנטלו הבנים בחיי אביהם

תיק ממונות מס' 1996-עג

(מהד' כה שבט)

נושא הדיון

א' וב', שני בניו של ג' מאשימים זה את זה בנטילת כספים מג' בעודו בחיים. כל אחד מהם טוען שעשה כן ברשות ובהסכמת האב כשהיה עדיין בדעתו. א' טוען שב' פתח חשבון בנק לאביו עם זכות חתימה לעצמו ומשם הוציא כספים רבים במירמה ובלי רשות האב, כאילו לצרכי החזקתו. ב' מכחיש וטוען שכל הכספים שהוציא היה ברשות האב. בתביעה נגדית טוען ב' שא' קבל מהאב כספים רבים תחת לחץ. א' מכחיש וטוען שכל מה שקבל היה בהסכמה מלאה.

פסק דין

התביעות ההדדיות נדחות.

(-) דוד יהושע קניג

(-) שמואל חיים דומב

(-) יהושע ווייס

נימוקים

טענות א' נחלקים לשלושה חלקים: א. הסכומים שניתנו לבנים מחיים מוטים ביחס ניכר לטובת ב', וזה עלמו הוכחה שנלקחו מהאב במירמה. ב. זכות החתימה שקבל ב' בחשבונו של האב, ומה שלקח ב' את הכסף ממכירת הדירה של האב והפקידו בגמ"ח, לא נועדו לאורך טיפול באב או לארכיו הפרטיים של האב, וגם הדיווח על ההוצאות החודשיות עבור החזקתו של האב הינו מנופח ואינו משקף את האמת, וצפרט לטענתו של א' שהאב הוחזק אלל ב' ברמה לא טובה. ג. הכסף נלקח ע"י ב' בערמה ומצלי ידיעתו של האב, מכיון שב' שלט על חשבון הבנק שלו. להצדיל מהכסף שקבל א' שזה ניתן לו מרלון גמור, וההוכחה לכך היא שהאב עלמו צילע את העצרת הכספים לא'.

הטענות הנגדיות של צ' הן שרוב הכסף שהאב נתן לא' צמחך שנתיים - לפני שהוחמר מצבו - היה מתוך לחץ הכרח ואיומים מצד א'. לטענתו של צ' האב אהב והעריך אותו יותר מאחיו, ותעיד על כך העובדה שבזוהא נתן לו שני שלישי מהעזבון.

קודם שנדון בסוגיית הכספים שניתנו או שניטלו מחיים, יש לקבוע הדין בנוגע לכספי הירושה. על כך הוגשה לבית הדין לזוהא ע"י צ'. א' טוען שהזוהא פסולה משום שנכתבה בשעה שהאב לא היה בדעתו, ומליג מסמך רפואי מאותם ימים שהאב אינו כשיר לנהל את עניניו. נראה בזה, שעלם זה שב' חלק עם א' את הירושה חלי בחלי, וזה כלל דירה שנמכרה לאחר פטירת האב, באופן שאינו לפי הזוהא, זו הוכחה שגם צ' אינו בטוח בתוקף הזוהא. כמו כן בתיק הדיון בבית הדין אישר צ' ואמר שאין לו טענות על חלוקת הדירה שנמכרה לאחר פטירת האב.

ובאשר לכסף שנתחלקו בו בחיי האב, יסוד מוצק בהלכה הוא שהמוציא מחצירו עליו הראיה, לפיכך כל טענה שהיא, ברגע שהוכחה ע"י הצד השני אין לה שום משקל כל עוד שלא הוכחה ע"י אחד מדרכי ההוכחה המקובלים: מסמך, עדות וכד'. לכן כל הטענות של שני הצדדים דינן להידחות. כדלהלן: טענה א' אין בה ממש, וטהרי מעשים בכל יום שהורים תומכים בילדיהם כראות עיניהם וכפי שיקוליהם בלבד, לכן הטענה ש"הדמים מודיעים" שהם מוטים לטובת צ' אינה כלום, וק"ו מזוהא שכל מהותה היא לחלק לילדים שלא באופן השווה.

באשר לטענה ב', בחשבון שיש לו כמה שותפים או כמה מורשי חתימה, נפסק להלכה, וכן המנהג עפ"י החוק, במצב שבו זכות לכל אחד להוציא ולהכניס כראות עיניו, בזמן שזה נעשה אין חולקים שהאב שלט בכל מעשיו בצנקה, כמו כן העצרת הכסף דמי הדירה שנמכרה להפקדה בגמ"ח ע"ש הבן נעשתה בשעה שלכולי עלמא הוא היה בר דעת. לפיכך הטענה שפעולות אלו כולן נעשו רק לאורך האב, כיון שהטענה הוכחה, ולא הוצאו שום הוכחות חוץ מהטענה עצמה, אין בה כלום.

מכיון שכך, בית הדין אינו נכנס לפרטי העלויות של החזקת האב שניתנו לבית הדין ע"י הנתבע והוכחשו כמנופחות וכאינן נכונות ע"י התובע. קודם כל כי יש כאן רק טענה אבל הוכחה אין לנו, והנתבע טוען שהזאת אלו הם סבירות כפי מצב האב.

דוד יהושע קניג.